

Meditacions: Dilluns Sant

Reflexió per meditar el Dilluns Sant. Els temes proposats són: Maria de Betània ho lliura tot a Jesús; els nostres gestos poden omplir el món de bona olor; cuidar Jesús al sagrari.

«SIS DIES abans de la Pasqua, Jesús anà a Betània (...). Allà li oferiren un sopar» (*Jn* 12, 1-2). En aquella llar Jesucrist es troba entre els seus amics, envoltat d'afecte. Ha estat moltes vegades a Betània, però ara el moment és més solemne: sap que es

dirigeix cap a Jerusalem, sap que li espera la creu. «Marta servia, i un dels qui seien a taula amb ell, era Llàtzer. Llavors Maria prengué una lliura de perfum preuadíssim de nard autèntic, unguí els peus de Jesús i els hi eixugà amb els cabells» (Jn 12, 2-3).

És ja conegut que les autoritats del poble persegueixen Jesucrist. I l'amor fa pressentir a Maria el drama que s'acosta. En aquestes circumstàncies, vol fer alguna cosa especial pel seu Senyor, manifestar-li el seu amor, així que duu a terme amb determinació un generós gest: pren el més valuós que posseeix, un car perfum de nard pur, i l'aboca als peus de Jesús. Trenca el flascó: tot és per al seu Déu. Alguns dels presents, irritats, comenten la inutilitat del gest. Sabem que Judes Iscariot se suma també a aquest murmuri crític, però no perquè li importés un altre possible destí d'aquests béns, sinó

perquè aquesta actitud potser contrasta amb la seva vida. Maria, però, calla. Poc li importen les crítiques i comentaris davant la seva actuació: n'hi ha prou que Jesús estigui content. I per això el Senyor surt en defensa seva.

«Maria ofereix a Jesús tot el que té de més valor i ho fa amb un gest de profunda devoció. L'amor no calcula, no mesura, no repara en despeses, no posa barreres, sinó que sap donar amb alegria, busca només el bé de l'altre, venç la mesquinesa, la garreperia, els ressentiments, el tancament que l'home porta de vegades en el seu cor»^[1]. Judes es va unir a aquells comentaris perquè potser calculava on no cal calcular: en el nostre lliurament a Déu. Maria, per la seva banda, havia comprès que el seu cor només es veuria satisfet plenament si ho lliurava tot, encara que fos poc, a Jesús. «Només una lliura de nard va ser capaç

d'impregnar-ho tot i deixar una empremta inconfusible»^[2].

QUI HO LLIURA tot a Déu es converteix en do també per al proïsme. Per contra, qui fa molts càlculs davant la crida de Crist, acaba regatejant també amb els altres. Quan diem que sí al Senyor, portem als altres «el perfum que Crist ofereix a Déu» (2 *Cor* 2, 15) i ells poden sentir-se estimats amb un amor de predilecció. Com va passar a Betània, podríem dir que «la casa s'omplí de l'olor d'aquell perfum» (Jn 12, 3). Per això, la nostra vida, empesa i guiada per la força de Déu, pot omplir de fragància el món. A aquests tres germans de Betània, la memòria dels quals celebrem cada 29 de juliol, els demanem que sapiguem omplir la nostra vida i la de les nostres famílies

i amics amb la fragància de casa seva.

Avui a Betània també s'anuncia la mort de Crist. En sortirà tanta vida — clara, bella, forta— per a tots! El Senyor ens convida a romandre-hi. L'evangeli ens diu que «els grans sacerdots es proposaren de matar també Llätzer» (*Jn* 12, 10). Jesús ens demana que l'acompanyem com li ho va demanar a Llätzer, perquè «si la nostra voluntat no està disposada a morir segons la Passió de Crist, tampoc la vida de Crist no serà vida en nosaltres»^[3]. Però no hem d'esperar ocasions extraordinàries per manifestar a Jesucrist el nostre amor: cada un dels nostres dies és una oportunitat nova per servir-lo, per oferir-li la nostra vida i emprar-la generosament en el seu servei, per seguir-lo amb fidelitat al llarg del seu camí per la terra.

El que tinguem entre mans seran gairebé sempre coses petites, coses de nen, que farem arribar —per engrandir-les— a mans de la nostra mare, santa Maria. «De vegades ens sentim com inclinats a fer petites criaturades. —Són petites obres de meravella davant Déu, i, mentre no se t'hi fiqui la rutina, certament seran fecundes, aquestes obres, com és sempre fecund l'Amor»^[4]. D'aquí a uns dies, l'olor d'aquelles coses petites haurà desaparegut, però el gest de la nostra mare perdurarà. Ha quedat gravat a foc al cor de Crist i aquesta olor d'afecte i de delicadesa l'acompanyarà tota l'eternitat.

«QUINA ALEGRIA en contemplar Jesús a Betània! Amic de Llätzer, Marta i Maria! Allà va a refer-se quan s'ha cansat. Allí tenia Jesús la seva llar. Allà hi ha ànimes que

l'aprecien. Hi ha ànimes que s'acosten al Sagrari i, per a elles, allò és Betània. Tant de bo ho sigui per a tu! Betània és confiança, calor de llar, intimitat. Amics predilectes de Jesús»^[5]. Volem que el sagrari més proper a nosaltres sigui un lloc on Jesús estigui tan a gust com a Betània. Ens il·lusiona que estigui ple de la fragància de la nostra lluita, tantes vegades amb més desitjos que resultats.

Marta apareix molt discretament a l'escena d'aquest Dilluns Sant. Ella prepara el sopar en què Maria vessarà el perfum als peus de Jesús. Cuida amb afecte de germana i de mare els convidats. També la casa estaria plena de l'aroma d'aquell sopar preparat amb molta il·lusió; potser va preparar allò que agradava especialment al seu Amic. En aquests moments propers a la seva mort, per a Jesús qualsevol detall és un consol. La nostra feina, el nostre somriure, la

nostra caritat amb els qui tenim a prop, són els detalls que ell agraeix, aquells que fan el seu jou una mica més suau i la seva càrrega més lleugera.

Com una prova més de la infinita caritat de Déu, el Senyor s'ha quedat realment al sagrari per ser a prop nostre. Si l'amor i la fe van impulsar Maria a mostrar aquesta delicadesa envers el Senyor unguint-li els peus a Betània, també l'amor i la fe ens poden moure a tenir més devoció a la presència real de Jesucrist a l'Eucaristia. Maria no pensa que fa una cosa extraordinària en gastar aquest perfum tan valuós per ungir el Senyor; actua amb l'espontaneïtat de l'amor. Només Crist sap que, d'aquí a uns dies, rentarà els peus als seus apòstols i Maria se li ha avançat amb aquell gest. La seva intuïció femenina ha captivat el mestre, que aprecia qualsevol detall, per petit que sigui. Potser la Mare de Déu va

ser testimoni d'aquest moment entranyable. Quin consol seria per a ella, enmig del que s'acostava, saber que Jesús se sentia estimat a casa seva.

[1] Benet XVI, Homilia, 29-III-2010.

[2] Francesc, Homilia, 7-V-2019.

[3] Sant Ignasi d'Antioquia, *Epistola ad Magnesios* 5, 1.

[4] Sant Josep maria, *Camí*, núm. 859.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/meditation/
meditacions-dilluns-sant/](https://opusdei.org/ca-ad/meditation/meditacions-dilluns-sant/) (30/03/2026)